

Sygn. akt III KZ 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w sprawie **E. R.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i innych
po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2014 r. na posiedzeniu
zażalenia obrońcy
na postanowienie Sądu Okręgowego w T.
z dnia 27 maja 2014 r.,
o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku
o doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do
ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w T. nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego i odmówił przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 27 maja 2014 r. wraz z uzasadnieniem uznając, że skazany miał możliwość uczestniczenia w ogłoszeniu wyroku sądu odwoławczego i uzyskania wszelkiego rodzaju pouczeń co do możliwości otrzymania pisemnego uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, jednak z tych uprawnień nie skorzystał. Nadto Sąd ustalił, że obrońca skazanego nie dopełnił warunku formalnego złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia w zawitym terminie 7

dni od daty ustania przeszkody, skoro został on ustanowiony w dniu 4 marca 2014 r., a wniosek nadał dopiero w dniu 21 marca 2014 r.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca skazanego, który zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżony nie dochował terminu zawitego z własnej winy, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że ustanowił on obrońcę w osobie adw. A. T., którego obowiązkiem było działać na korzyść oskarżonego, a zatem złożyć wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że data wystawienia upoważnienia do obrony adw. A. G. jest równoznaczna z datą ustania przeszkody do wniesienia pisma procesowego, podczas gdy w chwili wystawienia upoważnienia do obrony, oskarżony był w trakcie leczenia, przez co nie było możliwe przeprowadzenie z nim konferencji.

Powołując się na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przywrócenie oskarżonemu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w T. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego okazało się częściowo zasadne i doprowadziło do uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Obrońca skazanego swój wniosek o przywrócenie terminu do sporządzenia uzasadnienia oparł na twierdzeniu, że skazany w okresie od około 24 stycznia 2014 r. popadł w głęboką depresję i z tego powodu nie mógł załatwiać swoich bieżących spraw, w tym podjąć nawet tak prostej czynności procesowej, jaką jest złożenie wniosku o sporządzenie i doręczenie orzeczenia sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem. Na poparcie swojego stanowiska dołączył do wniosku dokumentację psychiatrycznego leczenia szpitalnego E. R. w okresie od 12 marca 2014 r. do 21 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy rozpoznając wniosek obrońcy skazanego, nawet jednym słowem nie odniósł się do tych zagadnień, a w szczególności nie wypowiedział się czy ewentualne defekty psychiki skazanego, które ujawniły się bezpośrednio po wydaniu wyroku przez Sąd odwoławczy stanowiły niezależną od skazanego przyczynę uniemożliwiającą mu terminowe złożenie wniosku o którym mowa w art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k. lub w art. 524 § 1 k.p.k. oraz czy były dla obrońcy E. R., także po jego ustanowieniu przez skazanego w dniu 4 marca 2014 r., przeszkodą do złożenia wniosku o przywrócenie terminu w trybie art. 126 § 1 k.p.k., która jak twierdzi obrońca w uzasadnieniu wywiedzonego zażalenia ustąpiła dopiero w dniu 18 marca 2014 r. Poczynienie ustaleń w tym zakresie ma istotne znaczenie dla prawidłowego rozpoznania wniosku obrońcy skazanego o przywrócenie terminu zawitego zarówno w aspekcie formalnym jak i merytorycznym, dlatego przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy odniesie się do tych zagadnień.

Należy podkreślić, że samo zbadanie zasadności wniosku o przywrócenie terminu do dokonania wskazanej czynności procesowej musi być poprzedzone ustaleniem, że wniosek ten został złożony przez obrońcę z zachowaniem terminu zawitego określonego w art. 126 § 1 k.p.k., tj. przed upływem 7 dni od ustania przeszkody uniemożliwiającej jego zgłoszenie. Jest to warunek formalny, którego niezachowanie powoduje, że wniosek taki stanowi czynność prawnie bezskuteczną w rozumieniu art. 122 § 1 k.p.k. i nie podlega merytorycznemu rozpoznaniu. Marginalnie należy zauważyć, że skoro termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu zawitego jest terminem zawitym, to możliwe jest wystąpienie z wnioskiem o jego przywrócenie (zob. postanowienia SN z dnia 16 marca 2005 r., II KZ 6/05, OSNwSK 2005/1/579, z dnia 26 stycznia 2005 r., III KZ 38/04, LEX nr 146252, z dnia 22 marca 2007 r., IV KZ 20/07, OSNwSK 2007/1/686 oraz postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 22 kwietnia 2010 r., II AKz 222/10, OSAW 2010/3/185).

Natomiast gdy Sąd ustali, że wniosek o przywrócenie terminu do sporządzenia i doręczenia uzasadnienia Sądu odwoławczego został złożony w terminie wskazanym w art. 126 § 1 k.p.k., winien wypowiedzieć się czy – jak to sugeruje skarżący - na uchybienie terminu do złożenia tego wniosku nałożyły się dwie przyczyny – wynikający z dokumentacji medycznej stan zdrowia skazanego

oraz ewentualne zaniedbania jego poprzedniego obrońcy – np. gdyby uzgodnił on z E. R., że ma złożyć przedmiotowy wniosek i zaniechał dokonania tej czynności, czy też niedotrzymanie terminu stanowiło wyłącznie wynik niedbalstwa lub lekkomyślności skazanego (zob. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2000 r., IV KKN 32/99, Prok. i Pr.-wkł. 2000/5/5). Jak się wydaje dla ustalenia ewentualnych zaniedbań obrońcy Sąd Okręgowy powinien co najmniej odebrać oświadczenie od skazanego, a o ile zajdzie taka potrzeba także od adw. A. T.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.